

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **R. M.**
bytem xxx, xxx
zastoupený JUDr. Martinem Týle, advokátem
se sídlem Pardubice, Škroupova 561

proti

žalovanému: **Vyšší přezkumná komise u Ministerstva obrany**
se sídlem Hradec Králové, Buzulucká 897

o žalobě proti rozhodnutí Vyšší přezkumné komise zřízené u Ministerstva obrany ze dne 14. 11. 2016 č.j. 304-5/2016-6848

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Státu se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno vyjádření přezkumné komise zřízené u Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské fakultní nemocnice Praha ze dne 28. 7. 2016 (dále jen „přezkumná komise“) k č. osvědčení o nemoci 224/2016, o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské činné služby. Žalovaný současně konstatoval, že zjištěná porucha zdraví není v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby žalobce. Přezkumná komise vydala k číslu osvědčení o nemoci 224/2016 rozhodnutí (dále též „rozhodnutí přezkumné komise“), v němž stanovila zdravotní klasifikaci žalobce: „Schopen s omezením. Před uplynutím 36 měsíců opět přezkoumat – C/36“, dále uvedla, že „zjištěná porucha zdraví není v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby“ a podle § 29 zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon) rozhodla, že žalobce je schopen k vojenské činné službě s omezením.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že se dne 21. 10. 2015 a 9. 12. 2015 podrobil z pokynu nadřízeného očkování proti klíšťové encefalitidě vakcínou FSME Adult, a to z důvodu vyčlenění žalobce do zabezpečení akce „xxx“. Bezprostředně po tomto očkování se u něj začaly vyskytovat prvotní příznaky roztroušené sklerózy (dále též jen „RS“). První příznaky RS se u žalobce vyskytly o Vánocích 2015, kdy mu začala brnět levá ruka, od ledna 2016 ztratil chuť, následně pociťoval palčivou bolest s šířením od paže distálně, poté cítil bolest vzestupně a bolest přecházela do levé horní poloviny hlavy za ucho. Žalobce rovněž zakopával o pravou dolní končetinu. V důsledku očkování proti klíšťové encefalitidě mu byla stanovena diagnóza G35 – CIS s regredující

symptomatickou, tedy roztroušená skleróza. Vztah RS k očkování proti klíšťové encefalitidě se dá předpokládat, jelikož z lékařské zprávy ze dne 30. 3. 2016 (Neurologická klinika, xxx xxx kraje) vyplývá, že před propuknutím RS byl žalobce proti klíšťové encefalitidě očkovan. Uvedené pracoviště je specializované pro pacienty s RS. Ke stejnému závěru přitom dospěl i praktický lékař MUDr. H. Pokud z propouštěcí zprávy ÚVN vyplývá, že onemocnění žalobce nevzniklo v přímé souvislosti s výkonem povolání, je tento závěr v rozporu s lékařskou zprávou ze dne 30. 3. 2016. Žalobce zdůraznil, že v jeho případě je nutno zohlednit skutečnost, že po celou dobu výkonu vojenské služby neměl žádné zdravotní problémy, přičemž veškeré zdravotní prohlídky byly zařazeny do skupiny A – Schopen. Žalobce chce i nadále setrvat ve vojenské činné službě. Namítl, že zjištěná porucha zdraví je v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby, neboť se podrobil očkování proti klíšťové encefalitidě, a to z pokynu svého nadřízeného. Z veřejně dostupných odborných publikací plyne a je prokázána příčinná souvislost mezi očkovaním proti klíšťové encefalitidě a vznikem RS. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu SSR sp. zn. 6 Cz 16/79 je možno poškození zdraví způsobené očkovaním považovat za pracovní úraz, pokud očkování bylo nařízeno pro určité skupiny pracovníků vzhledem k povaze jejich práce. Dle názoru žalobce bylo výrokem rozhodnutí zasaženo do jeho právní sféry, přičemž daný zásah neodpovídá požadavkům objektivního práva, a je tedy ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nezákonný. Žalobce rovněž namítl, že proces předcházející vydání napadeného rozhodnutí neodpovídal zákonným kritériím, přičemž při řádném hodnocení důkazů by výrok rozhodnutí musel být jiný.

3. Žalovaný navrhl odmítnutí, případně zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně odmítl, že by ve věci bylo pasivně legitimováno Ministerstvo obrany, které žalobce označil v žalobě jako žalovaného, jelikož správním orgánem, který rozhodoval ve 2. stupni, je Vyšší přezkumná komise u Ministerstva obrany. S odkazem na § 70 písm. d) s. ř. s. dále uvedl, že napadené rozhodnutí nespĺňuje znaky přezkoumatelného rozhodnutí, neboť záviselo výlučně na posouzení zdravotního stavu žalobce a samo o sobě neznamená právní překážku povolání žalobce. Na podporu této argumentace odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 11. 2009 č.j. Ads 81/2009-75. Pro případ, že by soud dospěl k jinému závěru, žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy a setrval na názorech vyslovených v napadeném rozhodnutí. Nad rámec toho uvedl, že nedisponuje informací o tom, že v daném případě bylo očkování žalobci nařízeno. Upřesnil, že praktický lékař MUDr. H. není lékařem xxx Nemocnice xxx kraje, ale praktickým lékařem pro dospělé Agentury vojenského zdravotnictví. Žalobcem označená lékařská zpráva ze dne 30. 3. 2016 hovoří pouze o předpokladu možné časové souvislosti a protokol o úrazu ze dne 11. 5. 2016 představuje jen osobní názor praktického lékaře MUDr. H. Naproti tomu primář neurologického oddělení ÚVN – Vojenské fakultní nemocnice Praha MUDr. R. H. i ředitel Vakcinačního střediska AČR potvrdili závěr přezkumné komise. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že závěr vyplývající z propouštěcí zprávy ÚVN ze dne 26. 4. 2016 je v rozporu s lékařskou zprávou ze dne 30. 3. 2016. Pokud jde o tvrzení žalobce, že má zájem setrvat ve vojenské činné službě, žalovaný připomněl, že služební poměr žalobce v současné době trvá, přičemž napadené rozhodnutí na jeho trvání nemělo vliv.
4. V replice k vyjádření žalovaného žalobce nejprve upravil označení žalovaného a namísto Ministerstva obrany za žalovaného označil Vyšší přezkumnou komisi. Dále namítl, že ačkoli napadené rozhodnutí nehovoří o ztrátě jeho zdravotní způsobilosti k vojenské službě, s čímž je *ex lege* spojen zánik služebního poměru, ale pouze o omezené schopnosti k vojenské činné službě, i tato klasifikace přímo zasahuje a omezuje práva žalobce. Žalobce je v důsledku omezení zdravotní způsobilosti omezen při zařazení na některé funkce, přičemž tato situace je zapříčiněna právě očkovaním proti klíšťové encefalitidě z pokynu nadřízeného. Meritum sporu má rovněž vliv na posuzování onemocnění žalobce jako pracovního úrazu.

5. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. *žaloba je nepřijatelná také tehdy nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, přípouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.*
6. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. *žaloba je nepřijatelná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*
7. Podle § 70 písm. a) s. ř. s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.*
8. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*
9. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřijatelný.*
10. Soud musí předně konstatovat, že žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, přestože ve správním řízení nikterak nerozporoval závěr přezkumné komise týkající se jeho schopnosti k vojenské činné službě s omezením, neboli v podaném odvolání nijak nebrojil proti výrokové části rozhodnutí přezkumné komise vycházející ze zjištěné zdravotní klasifikace – schopen s omezením. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí přezkumné komise výslovně navrhl, aby žalovaný „jen“ *změnil napadené rozhodnutí tak, že zjištěná porucha zdraví je v přímé souvislosti s výkonem vojenské služby.* Jestliže však žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, je s ohledem na zásadu subsidiarity soudního přezkumu a z ní vyplývající akcent na minimalizaci zásahů soudů do správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005 č.j. 2 Afs 98/2004-65) nepřijatelné, aby soud přezkoumával napadené rozhodnutí, v tomto případě *de facto* rozhodnutí přezkumné komise, neboť, jak bude rozvedeno níže, žalovaný (ani přezkumná komise jako služební orgán v prvním stupni) nebyl oprávněn vydat rozhodnutí ve formálním i materiálním smyslu o souvislosti či nesouvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské služby. Nad rámec uvedeného lze dodat, že ani v žalobě žalobce nenamítal pochybení služebních orgánů při stanovení jeho zdravotní klasifikace a rozhodnutí o žalobcově schopnosti k vojenské činné službě s omezením. I kdyby však takovou žalobní námitku uplatnil, neměnilo by to nic na tom, že žaloba je v části směřující proti výroku napadeného rozhodnutí o schopnosti žalobce k vojenské činné službě s omezením podle § 68 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná z důvodu nevyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení a je nutno ji odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
11. Soud se dále zabýval posouzením přípustnosti žaloby optikou uplatněné žalobní námitky, neboť bylo třeba postavit najisto, zda se žalobce může domáhat zrušení napadeného rozhodnutí v té jeho části, v níž žalovaný potvrdil vyjádření přezkumné komise o (ne)souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské činné služby a současně konstatoval, že zjištěná porucha zdraví není v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby. Stěžejní otázkou v této věci je posouzení, zda je namíste aplikovat ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s., které ze soudního přezkumu vylučuje úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. V intencích ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. se za rozhodnutí považuje úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti toho, kdo tvrdí, že byl přímo nebo v důsledku takového úkonu správního orgánu zkrácen na svých právech. Úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu (materiální hledisko), nikoli jen podle formy, v níž byl učiněn. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008 č.j. 8 As 47/2005-86 pak plyne, že nejde pouze o to, zda úkon správního orgánu

založil, změnil, zrušil, či určil práva a povinnosti stěžovatele, nýbrž i o to, zda se negativně projevil v jeho právní sféře. K tomu je třeba dodat, že při posuzování povahy žalobou napadeného úkonu je sice soud povinen nejprve zkoumat formu tohoto úkonu, avšak nikoli formu skutečnou, nýbrž pouze tu, která je zákonem předpokládána (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014 č.j. 7 As 100/2014-52). Podle § 29 odst. 1 branného zákona v relevantním znění, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2016 platí, že *při přezkumném řízení se posuzuje schopnost vojáka vykonávat vojenskou činnou službu na základě závažných změn jeho zdravotního stavu. Zdravotní způsobilost se posuzuje při lékařské prohlídce podle potřeby doplněné o odborná vyšetření*. Zároveň podle § 29 odst. 7 branného zákona ve znění účinném do 30. 6. 2016 platí, že *podle výsledků lékařské prohlídky přezkumná komise stanoví stupeň zdravotní způsobilosti a rozhodne o schopnosti nebo o neschopnosti vojáka vykonávat vojenskou činnou službu* (podtrženo soudem). Z citované právní úpravy je patrné, že zákonodárce svěřil přezkumné komisi rozhodování o tom, v jakém rozsahu je voják schopen vykonávat vojenskou službu (s omezením či bez omezení), případně je přezkumná komise oprávněna rozhodnout, že voják není z důvodu nesplnění zdravotní způsobilosti schopen vojenskou službu vykonávat vůbec. Ze znění branného zákona v části upravující posuzování zdravotní způsobilost vojáků z povolání nicméně nevyplývá, že by přezkumná komise byla oprávněna silou vrchnostenského aktu jakožto projevu veřejné moci rozhodovat i o dalších otázkách, byť v jistém smyslu a z určitého úhlu pohledu souvisejících s hodnocením zdravotního stavu vojáka. Řečeno jinak, branný zákon nezakotvil pravomoc přezkumné komise k tomu, aby prostřednictvím individuálního správního aktu autoritativně rozhodla též o souvislosti/nesouvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské služby. Ostatně i vyhláška č. 103/2005 Sb., která v relevantním období na základě zmocnění podle § 29 odst. 9 branného zákona blíže stanovila způsob posuzování zdravotní způsobilosti vojáků k vojenské činné službě při přezkumném řízení, náležitosti a obsah lékařského posudku o zdravotní způsobilosti, stupně zdravotní způsobilosti a základní dokumentaci pro přezkumné řízení, v ustanovení § 11 odst. 3 výslovně zakotvila, že *rozhodnutí přezkumné komise obsahuje zdravotní klasifikaci s vyjádřením o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské činné služby a výrok o schopnosti nebo o neschopnosti vojáka vykonávat vojenskou činnou službu. Dále obsahuje odůvodnění výroku a poučení o odvolání* (podtrženo soudem). Ve smyslu ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je přitom pouze výroková část vyhrazena autoritativnímu řešení otázky s dopadem do veřejných subjektivních práv či povinností účastníků řízení. Rovněž platí, že povinnost správního orgánu odůvodnit rozhodnutí se váže pouze k výroku rozhodnutí, nikoli k jiným částem rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jakkoli tedy může napadené rozhodnutí, případně i rozhodnutí přezkumné komise *prima facie* vyvolat dojem, že služební orgány „rozhodly“ i o tom, že výkon vojenské služby nebyl hlavní a převažující příčinou zjištěné poruchy zdraví, ve skutečnosti tomu tak s ohledem na zákonné meze rozhodovací pravomoci přezkumné komise nebylo, resp. být nemohlo. Lze uzavřít, že branný zákon nestanoví formu rozhodnutí pro posouzení otázky týkající se souvislosti mezi poruchou zdraví a výkonem vojenské služby. Soud má rovněž za to, že úkon, jímž žalovaný potvrdil vyjádření přezkumné komise o nesouvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské služby, nespĺňuje znaky rozhodnutí ani po materiální stránce, neboť autoritativním způsobem nezasahuje do práv a povinností žalobce. Především je zřejmé, že pouhé konstatování (vyjádření), že zjištěná porucha zdraví není v přímé souvislosti s výkonem vojenské služby, nezakládá, nemění ani neruší žádná konkrétní práva či povinnosti žalobce. Zároveň nelze dovodit, že by tímto vyjádřením byla (jiným způsobem) negativně zasažena právní sféra žalobce. Podle § 11 odst. 2 vyhlášky č. 103/2005 Sb. platí, že *přezkumná komise na základě výsledku lékařské prohlídky vydá posudkový závěr, který obsahuje zdravotní klasifikaci s případným uvedením doby nového přezkumného řízení, vyjádření o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské činné služby, popřípadě vyjádření o zařazení na vhodnou funkci a vyjádření o potřebě dalších preventivních, léčebných a jiných opatření. Přímá souvislost se stanoví v případech, kdy výkon vojenské činné služby byl hlavní, převažující a nejpodstatnější příčinou vzniku nebo závažného zhoršení zjištěné poruchy zdraví. Posudkový závěr přezkumné komise je podkladem pro vydání rozhodnutí přezkumné komise*. Ačkoli může být posudkový závěr o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské služby podkladovým materiálem například v řízení o odškodnění služebního úrazu ve smyslu § 115 a §

116 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, neznamená to, že žalobce má jednu provzdy „svázané ruce“ a nemůže oponovat posudkovému závěru jinou odborně podloženou argumentací či předkládat nové důkazy prokazující opak. Jinými slovy řečeno, žalobce může zpochybnit či zcela vyvrátit vyjádření přezkumné komise o tom, že v jeho případě nebyla zjištěná porucha zdraví v přímé souvislosti s výkonem vojenské služby, pakliže bude řešení této předběžné otázky relevantní pro (jiné) rozhodnutí, jímž mají být založeny, změněny, zrušeny či závažně určeny práva nebo povinnosti žalobce. Nutno dodat, že pro posouzení zdravotní způsobilosti vojáka k výkonu vojenské služby je rozhodující závěr o jeho zdravotním stavu (v objektivním smyslu), nikoli to, jaká skutečnost vyvolala zhoršení zdravotního stavu, resp. zda částečnou či úplnou zdravotní nezpůsobilost zapříčinil výkon vojenské služby. Z toho pak plyne i to, že pro rozhodnutí přezkumné komise podle § 29 branného zákona není posudkový závěr obsahující vyjádření o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské služby věcně relevantní, a není tudíž ani podkladem nezbytným pro vydání tohoto rozhodnutí. V kontextu shora uvedených závěrů se tedy spíše jedná o doplňkovou informaci učiněnou nad rámec nutného přezkoumání zdravotního stavu vojáka.

12. Soud v této souvislosti považuje za vhodné upozornit i na novou právní úpravu zakotvenou ve vyhlášce č. 357/2016 Sb., o zdravotní způsobilosti k výkonu vojenské činné služby (dále též „vyhláška č. 357/2016 Sb.“), která s účinností od 4. 11. 2016 nahradila vyhlášku č. 103/2005 Sb. a která v části čtvrté upravující způsob posuzování zdravotní způsobilosti vojáků k vojenské činné službě při přezkumném řízení nevyžaduje, aby posouzení zdravotní způsobilosti vojáka zahrnovalo i vyjádření o souvislosti zjištěné poruchy zdraví s výkonem vojenské služby (srov. § 22 odst. 1 vyhlášky č. 357/2016 Sb., podle kterého platí, že *na posuzování zdravotní způsobilosti vojáků k vojenské činné službě v přezkumném řízení se použijí obecné postupy posuzování zdravotní způsobilosti k vojenské činné službě stanovené podle § 4; podle § 4 vyhlášky č. 357/2016 Sb., pak platí, že pro posouzení zdravotní způsobilosti posuzované osoby je lékařská prohlídka cíleně zaměřena zejména na zjištění nemocí, vad a stavů vylučujících nebo omezujících stanovení stupně zdravotní způsobilosti, který umožňuje rozhodnutí o schopnosti posuzované osoby vykonávat vojenskou činnou službu* (podtrženo soudem).
13. Z důvodů vyložených shora soudem nezbylo, než žalobu i v části, v níž se žalobce domáhal zrušení úkonu žalovaného, jehož obsahem bylo vyjádření o nesouvislosti zjištěné poruchy zdraví žalobce s výkonem vojenské služby, odmítnout jako nepřijatelnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. a § 68 písm. e) s. ř. s.
14. Druhý výrok usnesení o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
15. Třetím výrokem usnesení soud nepřiznal státu náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 4 s. ř. s. má stát právo na náhradu nákladů řízení, které platil, proti neúspěšnému účastníkovi. Žalobce sice se svou žalobou nebyl s ohledem na její nepřijatelnost úspěšný, soud má však za to, že tu jsou důvody zvláštního zřetele hodné, pro které nelze náhradu nákladů řízení proti žalobci státu přiznat. Nutno totiž zohlednit skutečnost, že úkonu, jímž soud na návrh žalobce ustanovil znalce, měla předcházet náležitá úvaha soudu o nutnosti (účelnosti) provedení důkazu znaleckým posudkem v situaci, kdy s ohledem na nepřijatelnost žaloby nelze přistoupit k jejímu meritornímu posouzení, a kdy tudíž není namístě provádět ve věci samé jakékoli dokazování. Ve světle těchto okolností by uložení povinnosti žalobci nahradit státu náklady, které stát v průběhu řízení vynaložil na základě pravomocného usnesení ze dne 3. 7. 2019 č.j. 6 Ad 3/2017-112 na znalečné, bylo zjevně nespravedlivé. Je proto ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. dán důvod zvláštního zřetele hodný pro to, aby státu nebylo přiznáno právo na náhradu jím vynaložených nákladů proti žalobci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. března 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu